

KIS HÍR LAP

Az ÉLŐ PAMLAG. (Lásd a 78. l.)

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

E! MELYIK a mi csónakunk? Én bizony nem ismerem. Ne aludjál hát! Te már tíz éve vagy a „Herkules“-en, hát csak ismered a csónakját... nézz körül s menjünk hamar, mert a hajó nem sokára indul s itt hagy minket.“

A részeg matróz ámolyogva szénézett s aztán azon csónakra mutatva, melyben a két fiu ült, mondá:

„Az ott a mi csónakunk. Hohó! ficzkók, mit akartok azzal a csónakkal? Vagy talán szintén a „Herkules“-re készültök?“

„Oda, uram,“ felelt Peti.

„Nagyon okosan, legalább átvisztek... mert én bizony nem tudnék most evezni... Huzzátok ide a csónakot és menjünk!“

Mialatt a fiatal matróz besegíté részeg pajtását a csónakba, Peti sugva szólt Matyihoz:

„No pajtás, jösz velünk tengerre, vagy nem?“

„Megyek!“ felelt Matyi. — És elmentek.

„Én majd kormányozni fogok,“ szólt a fiatalabb matróz, „de azt ne várjátok, hogy valami pompásan fog menni a dolog.“

Peti, kinek minden könnyelmősége mellett is éles esze volt, e szavakból rögtön tudta, hogy az a fiatal ember aligha matróz; szegény Matyi annyira meg volt zavarodva, hogy oda sem figyelt, csak evezett szorgalmasan.

A fiatal matróz valóban nagyon ügyetlenül kormányozott s folyton fecsegett. Egyszerre a két fiura estek szemei, kik nélkül tulajdonképen a hajóra sem jutott volna, mert a másik, a vén matróz ittasan feküdt a csónak fenekén.

„Ejnye! csak most veszem észre,“ szólt a fiatal matróz, „ti, úgy látszik, még új legények vagytok, még nincs is matróruhátok. Csak most álltatok szolgálatba, ugy-e?“

„Igen is, csak most,“ felelt Peti bátran.

„Ugy hát ti engem nem is ösmertek... azt hiszitek, hogy én csak olyan közönséges matrözlegény vagyok; pedig nem az vagyok ám! Ezt a ruhát csak mulatságból vettem föl, én a „Herkules“ tulajdonosának fia vagyok; engem Andor urfi czimmel kell tisztelnetek.“

Peti tiszteletteljesen megemelinté kalapját, Matyi követte példáját. Andor urfi még szükségesnek látta megmondani, hogy neki semmi dolga sincs a hajón, csak mulatságból utazik Kalkuttáig.

Midőn a „Herkuleshez“ közel értek, látták, hogy a késő éjjeli idő daczára nagy mozgás van a hajón és hogy a csónakban jövöket már türelmetlenül várták. A kötélhágcsót lebocsátották

a haj
nyáján
délzet
odasu

„
járju
ség n
A
vesen

„
jöttek
már
hajón
kedve
nem
jó ide
csoda
Petir

S
ger fe
valan
jét;
mert

„
szem,
jó ha

„
nagy
elfor
indul

C
madt
ték,
trózo
tak

a ha
nem
ögye
meg

a hajóról s néhány percz múlva mindnyájan fent voltak a „Herkules“ fedélzetén. Mialatt fölkapaszkodtak, Peti odasugott Matyinak:

„No Matyi, most aztán eszünkön járjunk! Csak a legnagyobb merészség menthet meg.“

Andor urfi a hajó kapitánya szívesen üdvözlé, aztán szólt:

„Hanem ideje is volt már, hogy jöttek, mert indulnunk kell; a kalauz már régen itt van, hogy kivezesse hajónkat a kikötőből, a szél is igen kedvező, csak attól félek, hogy már nem tart sokáig és elmulasztottuk a jó időt. — De hát ez a két fiu kicsoda? mit akar?“ szólt, Matyira és Petire mutatva.

Szegény Matyi szeretett volna a tenger fenekére süllyedni ijedtében, míg Peti valami furfangos feleleten törte a fejét; de nem volt szükség szólások, mert Andor felelt helyettök:

„Ez két új matrózgyerek azt hiszem, ma reggel kerültek a hajóra, jó hasznukat fogjuk venni.“

„No, majd meglátjuk, még nagyon fiatalok,“ szólt a kapitány és elfordult hogy rendeletet adjon az indulásra.

Csakhamar nagy sürgés-forgás támadt a hajón, a horgonyokat fölszedték, a vitorlákat kifeszítették, a matrózok ide- s óva szaladtak, kapaszkodtak az árboczfákra, kiabáltak s végre a hajó megmozdult. Matyi és Peti, nem tudván mihez fogni, csak úgy ógyelegetek ide oda, hol itt, hol ott megtaszigálták őket s végre, hogy

nyugtót leljenek, letelepedtek épen azon csónak mellé, melyen a hajóra jöttek s mely most a fedélzeten pihent.

„No pajtás,“ szólt Peti nevetve, „hát itt vagyunk a hajón. Ezt jól kísütöttük, ugy-e?“

„Az ám! . . . de itt maradunk-e? az a kérdés,“ felelt Matyi félénken.

„Hogy itt maradunk-e? Hát persze hogy itt maradunk. Matrózfiuk vagyunk, — ha csak valaki föl nem fedezi titkunkat. Akkor persze kitesznek majd a partra. De nem hiszem, hogy megeshetnék.“

„De hiszen nincs ruhánk sem . . .“ jegyzé meg Matyi.

„Majd lesz . . . csak várjunk szépen holnapig, ne alkalmatlankodjunk, ne álljunk utjába senkinek. Ez éjjel valahogy csak megleszünk. Álmos vagyok, — próbáljunk aludni.“

Alvás helyett azonban egyelőre egy kis ijedelem várt még reájok. A kalauz tudniillik, ki a „Herkules“-t a veszedelmes, zátonyos kijárásu kikötőből a nyílt tengerre vezette, nem volt más, mint Peti nagybátyja. A mint tehát már épen aludni készültek, megpillantja Peti alig tiz lépésnyire nagybátyját, ki parancsokat osztogatott és holmi papírosokba nézegetett.

„Thjü! Matyi, baj van!“ sugá Peti. „Nagybátyám itt van a hajón, ő a kalauz s ha ránk ismer, majd nyakon csip és hazakerget! El kell bujnunk addig, míg ő a hajón van; nem tart sokáig, mert mihelyt a sik tengerre értünk, ő vissza megy a partra.“

„De hová bujjunk?“

„Ide ni! ebbe a csónakba. Itt van egy heverő vitorla, ezt magunkra terítjük és senki sem fog észrevenni.

Ugy is tettek. Bemásztak a csónakba, magukra teríték a vitorlát s csakhamar oly jól aludtak, mint ha otthon az ágyban feküdtek volna.

Ezalatt a hajó lassan haladt előre a veszedelmes zátonyok között. Reggel felé sűrű köd ereszkedett úgy, hogy csak halványan volt látható a világító hajó fénye: a hajó a zátonyos hely szélén volt fölállítva és tájékozásul szolgált a kalauzoknak, hogy tudják, merre lehet biztos vezetni a hajót. A mint a „Herkules“ eké-
ként lassan vitor-

„Thjü! Nagybátyám itt van a hajón.“ (Lásd a 67. 1.)
nyos egyszerre odaszól a kapitányhoz:
„Kapitány uram! Nem tetszik nekem a mi dolgunk . . . olyan furcsa színü a tenger alattunk, mintha

nem is mély vizen, hanem valami mocsáron volnánk. Azt hiszem, közel járunk a homokzátonyhoz.“

„A kalauzhoz kell fordulni, mert ő parancsol, miután én nem ismerem itt a vizet,“ felelt a kapitány.

A kormányos elmondta aggodalmát a kalauz-
nak s ez maga is bevallotta, hogy neki nem tetszik a dolog, de nem tudja mire magyarázni.

„Talán nagyon közel járunk a zátonyhoz“ jegyzé meg a kormányos.

„Oh dehogy!“ felelet a kalauz, „ugyanazon uton vezetem a hajót, melyen már száz hajót kiveztem a sik tengerre. Nem is lehet tévedni, ott van a világító őrhajó. Attól ötszáz öl-

nyi távolságban kell haladni és épen annyira vagyunk.“

Ekkor egy matróz jelenté, hogy ama őrhajóról integetnek. A kormányos

(Folytatás a 70. lapon.)

A TEMPLOMBA JÁRÓ LIBA. (Lásd a 70 l.)

valami
 zem, kö-
 .“
 i, mert ő
 l,miután
 ismerem
 zet,“ fe-
 apitány.
 rmányos
 aggo-
 kalauz-
 ez maga
 vallotta,
 eki nem
 a dolog,
 tudja
 yarázni.
 n na-
 szel já-
 zátony-
 yzé meg
 nyos.
 ehogy!“
 kalauz,
 zon uton
 a hajót,
 ár száz
 ezettem
 engerre.
 lehet té-
 t van a
 örhajó.
 száz öl-
 lságban
 adni és
 hogy
 kormá-

nyos elővette távesővét és látta, hogy az őrhajóról egy vörös zászlót lobogtatnak feléjük.

„Ott valami baj van,“ szolt, „de ki tudhatná, mit jelent az a lobogó?“

Mindnyájan a fedélzetre gyültek és bámulták a másik hajót, találgatták, mit akar, de nem tudták kitalálni. Egyszerre nagy dörgés és villanás is jött az őrhajóról: egy ágyut sütöttek el, ami a tengeren mindig nagy bajt jelent.

„Valami baj van, az kétségtelen,“ szolt a kalauz és igaza volt, csak hogy a baj nem a másik hajónál volt, hanem a „Herkules“-nél. Ezt azonban senki sem hitte és mind csak azon törték fejüket, valjon mit jelentenek a másik hajó integetései és lövései.

„Talán valami gyilkosság történt, vagy efféle nagy baj és segítségre hívnak,“ szolt Andor urfi; de a tapasztaltabb hajósok azt felelték, hogy az nem lehet.

(Folytatása következik.)

FÖLDRAJZI FELADVÁNY.

— A hazai földrajzból. —

1. Hajduságban híres város
Őszszel biz a nagyon sáros.
 2. Látod Erdély kebelében.
 3. Ez is odavaló épen.
 4. Nézi magát a Dunában.
 5. Híres város Baranyában.
 6. Tótországnak a székhelye.
 7. Petőfi megénekelte.
 8. Kisfaludy Sándor lantja
Viszhangját viszhangoztatta.
- (Ha ezeknek kezdőbetűit összeadod, megkapod B u d a p e s t e t.)

A TEMPLOMBA JÁRÓ LIBA.

(Képpel a 69. l.)

LOTTIKA minapában mamájával az állatkertben volt és nagyon jól mulatott a bohókás majmokon, a szép szarvasokon, de mégis legjobban tetszett neki a nagy tó, melyen mindenféle furcsa fajtájú vizimadarak uszkáltak. A magával hozott zsemlyét felmorzsolva, odaszórta a vízbe és nagyokat nevetett, midőn a kácsák, libák, hattyuk kapkodtak utána.

„Ejnye, az a csunya liba legtöbbet elkapkod!“ szolt Lottika. „Ki nem állhatom a libát, olyan csunya, ostoba állat.“

„Nincs igazad, kedves leányom,“ felelt a mama, „a liba nem olyan ostoba, milyennek hiszik, sőt én tudok egy nagyon meglepő történetet egy libácsról, melyen csodálkoznál, ha hallanád.“

„Mondja el kedves mama, mondja el!“

„Tehát figyelj,“ szolt a mama s mialatt tovább sétáltak, a következő történetkét beszélte el:

„Egyik felsőmagyarországi megyében, hegyes vidéken, hol nagyon szegény nép lakik, áll egy domb oldalán egy kis templom. Falu nincs mellette, csak néhány házikó, a többi házak messze szét vannak szórva a hegyek közt. Papja sem volt a községnek, hanem a szomszéd helység-

ből járt át minden vasárnap egy derék fiatal káplán, ki nem sajnálta a hosszú gyalogolást, csak hogy a jámbor embereket néha-néha erkölcsi oktatásban részesíthesse.

A szószékről, midőn prédikáció közben szétnézett az ajtatos gyülekezeten, mindig szemébe tűnt egy szegényesen, de tisztán öltözött asszony, ki mindkét szemére vak volt, de mindig pontosan ott térdelt az egyik padban a prédikáció kezdetén. Nem volt vele senki, még csak egy kis gyermek sem, a ki vezesse s a pap csodálkozott, hogy tud a szegény vak a templomba találni. És pedig a vak pontosan megjelent mindig, úgy hogy a pap már szinte megszokta őt azon bizonyos helyen térdelve látni.

Egy vasárnap a derék káplán valami okból néhány percczel elkésztett és szinte boszankodott magára, mert pontos és rendszerető ember volt a legkisebb dolgokban is. És amint siet a templom ajtaja felé, még nagyobb bosszuságára az ajtó előtt egy — libát lát legelészni. A pap sietett, de mégis megállt egy pillanatra, hogy elkergesse az oda nem illő vendéget, — de hiába. A liba nem mozdult, csak föltekintett reá mintegy szemrehányólag, aztán nyugodtan csipdeste tovább a fűvet. A káplán most nem ért reá tovább vesződni a libával, hanem elhatározta, hogy majd az isteni tisztelet után rendet csinál. Belépett a templomba s midőn a prédikációját mondta, a

szegény vak asszony pontosan ott térdelt szokott helyén.

Az isteni tisztelet végeztével a pap az udvarra lépett s mindjárt eszébe jutott az alkalmatlan liba; szerette volna elkergetni, mert illetlennek tartá, hogy efféle jószág mászkáljon a templom ajtaja előtt; — de hiába kereste, a liba már nemvolt ott.

„Alkalmasint csak véletlenül tévedt ide,“ gondolá a káplán és nyugodtan hazament.

A következő vasárnapon, midőn templomhoz ért, megemlékezett a libáról, körülnézett, de nem látta sehol.

„Bizonyosan csak véletlen volt,“ gondolá ismét.

A szószékről megint látta azt a szegény vak asszonyt s eszébe jutott, hogy jó volna kissé kérdezősködni utána, kicsoda? hol lakik? nem szenved e szükségét, s nem szorulna-e támogatásra?

„Majd az isteni tisztelet végeztével fölkeresem“, gondolá a derék pap; „nem lakhatik messze, különben nem járhatna vezető nélkül oly pontosan ide a templomba.“

Épen bevégezte prédikációját s már leszállni készült a szószékről, midőn véletlenül a templom ajtaja elé tekintve, — ott látta ismét a libát. Ekkor már igazán megharagudott.

„Ejnye, ez már még sincs rendjén,“ dörmögé magában; „de iszen mindjárt kikergetem én!“

Ezzel sietett a sekrestyébe, átöltözött és ment kifelé; hanem ezalatt

a népség már széteszlott és a libának sem volt többé nyoma sem.

„Ez boszantó!“ gondolá a káplán, de aztán nem tördött vele többé, hanem sietett, hogy a szegény vak asszonyt fölkeresse. Tudakozódott a közel fekvő házakban, de itt azt mondták neki, hogy az a vak asszony amott túl a völgyön egy kis fehér házikóban lakik. Nagyon esodalkozott ezen s még inkább bámult, midőn ama ház felé menve, egy patakhoz ért, melyen csak egy keskeny palló vezetett keresztül. Már hogy jöhetne a szegény vak asszony vezető nélkül ezen keresztül? Végre odaért a házikóhoz, belépett és ott egy özvegy asszonyt talált több gyermekkel.

„Itt lakik az a vak asszony, ki minden vasárnap oly pontosan jár templomba?“ kérdé.

„Igen is, tisztelendő uram. De

most kin van a mezőn, szeret a napon sütközni.“

„Hogyan lehet az, hogy őt egyedül engedik oly messzire menni a templomba! Szegény vak beleeshetik egyszer a patakba . . .“

Az asszony és a gyermekek nevettek.

„Nem kell őt félteni,“ szolt az asszony; „a liba elvezeti őt.“

„A liba?“ kérdé bámulva a pap.

„Persze! Mikor templomba akar menni, előhívjuk a libát, ez aztán megfogja a vak Erzsi kötényét és elvezeti a templomig, ott megvárja szépen és ismét haza kíséri. Nem kell őt félteni, tisztelendő uram.“

„Furcsa! furcsa!“ mormogá magában a tisztelendő ur,

mialatt kísétált a mezőre; „és én ezt a derék állatot bántani akartam! Ki hitte volna, hogy még egy liba is megleckéztetheti az embert!“

„Furcsa, furcsa!“ (Lásd 72. l.)

EGYPTOMI GYERMEKEK.

Köztér Kairóban.

Ha tudni akarjátok, hogy van dolguk a veletek egykoru gyermekeknek másfelé, p.o. Egyiptomban, jertek velem, tegyük egy sétát Kairóban, „a nap városá”-ban. De nem szabad jajgatnotok, ha egy kicsit oldalba döfnek, lábatokra hágnak, — mert Egyiptom fővárosának utcái nagyon szűkek, sötétek, hemzsegnék a néptől. piszkosak, kövezetlenek és épen itt találunk legtöbb gyermeket.

Hol? Hát mindenütt, az ajtók kü-

szőbén, az utcasarkon, a kapuk alatt fekszenek szegények rakáson, majdnem mind fájos szemekkel a nagy por, piszok és a sok légy miatt. De azt is észrevehetjük mindjárt, hogy itt a gyermeknek ugyancsak fiatal korában kell munkához látni. Nézzünk oda a kőmivesek felé, kik hosszú kék ingben, vörös süvegben és vörös papucsban dolgoznak, — ott látunk egész sereg 8—10 éves leánykát, kik fejükön meszet, téglát stb. hordauak

s szomorú dalt dudolgatnak, míg mások habarcsot kevernek, e mellett pedig kötelesek még egy csapat apró, félig meztelen gyermekekre fölügyelni. Más gyermekek, alig 6—7 évesek, edényeket foltoznak, meg mások az utcsinálás nehéz munkájában izzadnak; egy felügyelő áll mellettök, korbácssal kezében, kegyetlenül ütlegelve azt, ki egy perczig pihenni merészkedik. Itt dolgoznak felnőtt emberek is, hosszú barna ingbe öltözve, fejükön vörös kendővel; ezek falusi lakosok, kiket erőszakkal hajtanak be, s veréssel kényszerítenek ingyen munkára.

Azt kérditek, vannak-e iskolák e gyermekek számára? Vannak, s mindjárt be is léphetünk egy ilyen mohamedán iskolába. Ez tulajdonképen egy sötét lyuk, melyben 40—50 piszkos, rongyos fiú és leány van összezúfolva; körben guggolnak a földön s mindnyájan egyszerre ordítva mondják föl leczkélőket, — képzelhetni, milyen zsvaj ez! A gyermekek jól tanulnak, az tagadhatatlan, de nagyon kevésre tanítják őket; azt tartják, hogy ha muzulmán ifjú tud arabul írni és olvasni, hozzá még megtanul néhány részletet a koránból (a törökök szentírásából), akkor eleget tud. Vannak keresztény iskolák is, melyekben a benzültött keresztények (kopt-ok) és a mohamedánok gyermekei közösen tanulnak.

Most menjünk tovább, a bazárba, vagyis a boltok csarnokába. Itt kellemes árnyék van s kényelmesen szétkinthe-tünk. Épen elhalad a „sakka“ (vizbordó fiú) s nagyon csábítólag csörömpöl csészéivel, melyekben „serbet“ (piritott cukor és víz) vagy „erktus“ (édesgyökér-víz) vagy pedig csak tiszta víz van. Egy fekete bőrű fiú, ki „gulie“-t (vizhűtőt) hord, pompás hideg nilusi vizet kínál. Ez a fiú bizonyosan kopt származású, azaz a régi egyiptomiak ivadéka, mert olyan hosszú lábujja és lapos lábfeje van, minőket az ó-egyiptomi képeken látunk.

Csodálatos keveréke a különféle ar-

czoknak, viseleteknek, nyelveknek mutatkozik e helyen. A kereskedők asztalaik előtt ülnek, hosszú pipából pöfékelve, bő öltönyökben, fejükön tarka turbánnal. Majd minden férfi visel „tarbus“-t, azaz vörös sapkát, mely fölé aztán még a turbánt köti. Furcsa még az is, hogy mindenkinek két papucs van a lábán, egy piros kívül és egy sárga belől. Ez azért van, mert a vallás parancsa szerint templomba lépés előtt a papucsot le kell az ajtónál vetni; le is vetik tehát az egyiket, és mégsem járnak a hideg kövön meztláb.

A házak keleten nem oly szépek, mint a mi városainkban. A földszinti szobák az udvarra nyílnak, hol platanfák és ugrócutak enyhítik a levegő forróságát. A szobákban kevés butor van, a falak fehérre meszelvek, a föld puha szőnyegekkel van fedve s a falak körül is puha pamlagok vannak elhelyezve, melyeken aztán a férfiak órahcsszat hevernek és pipázgatnak. A ház egy részét „hárem“-nek nevezik és ebben csupán a nők laknak; a gazdagabb muzulmánok nejeinek és leányainak nem szabad az utcán járni; a kis leányok semmit sem tanulnak, még csak imádkozni, vagy olvasni, varrni sem; reggeltől estig csak hevernek és ásítognak. Nemde, rettentően unalmas lehet az? Nektek, kis olvasóim, ezerszerte jobb dolgok van s reményem, hogy meg is tudjátok becsülni.

Párduczbőrös papok. (Régi egyiptomi rajz.)

HALÁSZ.

Tiszaparton nádas ház
 Öreg halász mit csinálsz?
 Hálómát foldozgatom,
 Mert abban nagy lyuk vagyok.
 Tűzre való tűzeket
 Az anyjukom szedve szed.
 Majd főz paprikás halat
 Ez ám csak a jó falat!
 S hogy a hajnal megjelen
 A hálómát kivetem.
 A Tiszában van hal sok,
 Holnap százával fogok.

A GYERMEK ÁLMA.

(Képpel a 76. l.)

Csitt, csitt, csendesesen,
 Alszik az én kedvesem.
 Te szekér lenn ne zörögj,
 Te kis ablak ne csörögj!

Alszik az én kis Marcsám,
 Rózsa nyillik az arcán.
 Szivecskéje úgy piheg —
 Aludjál, te kicsi ded.

A mit jó anyád dalol,
 A mi szépet álmodol:
 Oh, én édes gyermekem —
 Az édes való legyen!

Csitt, csitt, csendesesen —
 Tündér király megjelen,
 A paplanra babát tesz . .
 Ez kell Marcsámnak, ez, ez!

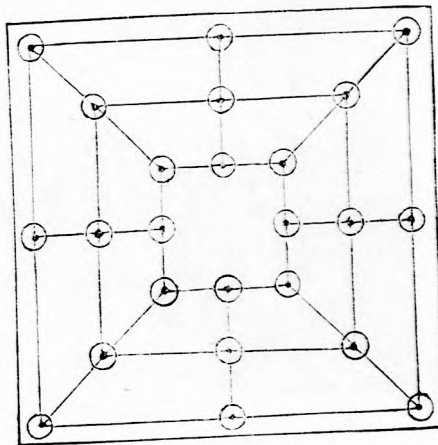
A FALÁNK.

Zeno egy nagy bölcs volt hajdan
 Görögországban s számos tanítvány hall-
 gatta tudós előadásait. Volt pedig tanít-
 ványai közt egy, ki leginkább szörnyű
 falánksága által tűnt ki. Ha ebédnél egy
 tál az asztalra került, a falánk ifju
 azonnal magához ragadta s nem törődve
 asztaltársaival, maga megevett mindent.

Zeno le akarta őt szoktatni e csunya
 szenvedélyről. Ezért egy napon parancsot
 adott a szolgának, hogy csak egy tál
 ételt adjon ebédre és pedig ő elébe te-
 gye le. A szolga úgy is tett és Zeno
 maga elé vonva a tálát, arra látszott
 készülni, hogy az egészet maga megegye.
 A falánk ifju erre rémülten bámult Ze-
 nóra s szemeiből olvasható volt a szem-
 rehányás, hogy hát másnak semmi sem
 marad?

„Hogyan? Te csodálkozol ezen?”
 szólt Zeno. „Hisz én csak most az egy-
 szer vagyok falánk, te pedig azt akarod,
 hogy társaid a te falánkságodat heteken
 és hónapokon át nyugodtan tűrjék?”

JÁTÉK A TÉLI ESTÉKRE.

Közelednek a téli esték, melyeken
 nem lehet kint a szabadban játszani,
 hanem a szobában kell ülni. Ha lezské-

teket megtanultátok, mulathattok a játékkal, melyet azonnal megmagyarázok. Rajzoljatok papírra vagy palatáblára olyan vonal-ábrát, melyet a tulsó lapon lát-

tok, aztán vegyetek egy csomó fehér és ugyanannyi fekete gombot vagy babot vagy kövecskét. A játékot ketten játszák, egyik a fehér, másik a fekete színnel. A játék

A GYERMEK ÁLMA (Lásd a 75. l.)

185. l

pedig abból áll, hogy a két játékos tesz egy-egy gombot vagy babot azon pontokra, hol a vonalok egymást metszik.

A mint így fölváltva egy-egy pontot elfoglalnak, arra kell mindegyiknek igyekezni, hogy egy sorban három pontot

VÁNDOR CZIGÁNYOK. (Lásd a 79. l.)

nyerhessen, a másik pedig ebben megakadályozza. Ha például az egyik játékosnak egy sorban már két gombja van, ak-

kor a másinak okvetlenül el kell foglalni a harmadik pontot a maga gombjával. A melyiknek sikerül egy teljes hármas

sort kirakni, annak joga van az ellenfél gombjai közül egyet kivenni, és pedig a melyiket akarja, kivéve a teljes hármas sorokat, ha már van az ellenfélnek is. Természetesen az marad győztes, ki ellenfelétől mind elszedi a gombokat. Végül megjegyzem, hogy egy-egy részen kilencz gombnak vagy kövecskének kell lenni. Próbáljátok meg s jól fogtok mulatni rajta; de a vesztesnek nem szabad ám haragudni.

AZ ÉLŐ PAMLAG.

(Képpel a czimlapon.)

Kis pajtások, ugyancsak
Ez ám itt a jó pamlag!
A négy lábán nem csak áll —
De ha kell, hát szaladgál.

Nem lószőrös az belül,
Kutyaszőrös az kívül.
Selyembojtot az nem hord
Rajta a két fül a bojt.

A pamlagom szemes is,
Amde azért nem hamis.
Lombos farka is vagyon
Csóváltatja is nagyon.

Sőt még — s ez a furcsa csak!
Az én pamlagom ugat.
Ennél különb pamlagot
E nagy földön nem kapok.

S megsajnálná szerfelett
A ki bántna engemet,
Rá a szavamat adom —
Megharapná pamlagom!

Furcsa dolog, megvallom,
Ülni az ily pamlagon;
De mikor hát hahaha!
Pamlagom egy nagy — k u t y a !

KÜLÖNFÉLE JÁTÉKOK.

(Képpel a 80. l.)

Repdes a, repdes a toll-lapda,
Nagy szemes az, a ki elkapja.

Száll fel-alá a kicsiny hinta
Málíka, Fáníka ringatja.

Zeng a kaszám, peneg a sarlóm,
Támad a sok kereszt a tarlón.

Tercsi, Lajoska amott a Dunán
Tolja hajóját nagy szaporán.

A JÁMBOR PÁSZTOR ÉS AZ IDEGEN.

Egy szép nyári estén kint ült sátra előtt az ajtatos öreg pásztor és elmélázva nézte a nap lenyugovását. A közel erdőből egyszerre egy tisztos külsejű igen vén ember közeledett a sátor felé, vastag botra támaszkodva lépegetett s nagyon fáradtnak látszott. A jámbor pásztor sietett az idegen felé, karját nyújtá támaszul és fölszólítá, hogy pihenjen nála éjszaka. Az idegen eleinte szabódott, de végre elfogadta.

A pásztor jól tartotta vendégét, ételt italt hozott számára, de midőn asztalhoz ültek, észrevette, hogy az idegen nem imádkozik istenhez, mint ő, a jámbor pásztor tenni szokta.

„Hogyan, te nem imádod istent, ki az eget és földet teremté?” szólott megütöközve a pásztor.

„Én nem ismerem a te istenedet,” felelt az idegen, „azt sem tudom, valjon ő teremtette-e az eget és a földet. Nekem van egy bálványiszobrom, melyet jeles művész faragott, azt imádom.”

A jámbor pásztor haragra gyúlt, kemény szavakra fakadt, a bálványimádót egy perczig sem tűrte tovább sátorában, hanem kikergette a vadon erdőbe, hol a szegény öreg ember elveszett.

Éjjel a jámbor pásztornak sajátságos álma volt. Azt álmodta, hogy megjelent előtte az Ur és kérdé:

„Hol van azon öreg utas, kit hozzád küldtem, hogy felebaráti szeretettel ápolj és pihenő helyet nyujts fáradt testének?”

„Uram,” felelt a pásztor, „ez egy bálványimádó volt, nem akart téged imádni. Hogy tűrhettek volna meg hajlékomban? Kikergettem.”

„És én,” szólta ismét az Ur, „én türelemmel viseltettem ezen ember és az ő tévedései iránt kilenczven esztendeig, tápláltam, ruháztam őt, ámbár nem imádozt engem! És te, a ki felebarátja vagy, egy éjen át sem tudtál türelmes lenni iránta! Hogy volna dolgod, ha a te istened is ily szigorú volna hozzád!”

VÁNDOR-CZIGÁNYOK.

(Képpel a 77. l.)

Falu végén szűk sikátor
Ennek végén cigánysátor,
Vajjon mi más is lehetne,
Mikor cigány lakik benne.

Fűzes árnyán, az ér partján
Tanyáztat a három cigány;
Az a negyedik ezalatt
Megitatja a lovakat.

Tyutyú cigány a nagy vajda
Az űstököt foldozgatja.
A vén cigány asszony, Gyevla,
A lányoknak kártyát vet a.

Süsü a kis cigány gyerek
Az csak muzsikálni szeret.
Hever, alszik fél napon át,
S meg-megnyekkenti dudáját.

Ma még itt, és holnap amott,
Könnyen élik át a napot
Drótoztatva, foltoztatva
Kártyát vetve, dudálgatva.

ISTEN SZERELME.

Van egy szem mely soh'sem alszik
Bár a nap leszáll.
Van egy fül, mely — bármi hallszik —
Mindig nyitva áll.

Van egy kar, mely ott emel fel,
Hol erőd kifogy.
S van egy szív, mely győz meleggel
Ha minden kifagy.

Ez a szem az égből néz le
S isteni e fül,
És e kar, mely puhán tész le,
Az égből kerül.

E szemet, fület, szívet, kart
Mikép nevezed?
Mi az, mindent mi összetart? —
A z a szeretet!

TALÁNYOK MEGFEJTÉSE.

A 3-dik kötet 26-dik számú betűtalányainak jelentése:

„Növény. Szelenecze.”

Helyesen megfejtették: Gábori Mariska, Faragó Andor és Béla, Szontagh Ágnes, Daniellovich Mariska és Erzsike, Frommer Berta és Giza, Szarvas Lilla és Gyula, Bođnár Béla, Szenger Feri, Dankó Béla, Kemenszky Rezső, Torkoss Pista, Molnár Lujza és Géza, Vogel Berta, Reeskó Laczi.

Némi hibákkal vagy kihagyásokkal: Obermayer Rózsa, Barabás Tiborc, Szaniszló Bandi, Csicsmanczay Etelka, Joó Béla, Szekeress Pali, Szokoly Emma és Ervin, Aágh Tini.

A 4-dik kötet 2-dik számú betűtalányának jelentése:

„Fekete kávé, fehér kávé.”

Helyesen megfejtették: Szuhányi Ferencz és Anna, Gámán József, Schwimmer Julcsa, Politzer Jozéfa, Falvay Ida, Pongrácz Zsuzsi, Ember Katicza, Csergheő Reginald, Facsó Ábris, Mihály Ida.

KÜLÖNFÉLE JÁTÉKOK. (Lásd a 78. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡